

Історія Олени Манішевської, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року в номінації «Захисниця року»

Олена Манішевська – інструктор з вогневої підготовки 44-ї окремої механізованої бригади.

Ця історія сповнена патріотизму, внутрішньої сили й непохитної віри в Батьківщину. У свої 44 роки жителька Слов'янська, тримаючи в голові слова “Україна починається з тебе!”, змінила газову службу на військову,

2022 рік приніс чимало викликів жителям Донеччини і якою важкою буде дорога попереду. Серед тих, хто невтомно працював у складних умовах, була Олена Манішевська зі Слов'янська. Жінка очолювала складний напрям в газовому

господарстві, а саме – службу дисципліни споживання природного газу. Ця робота вимагала від Олени рішучості, відповідальності, сили та вміння швидко приймати рішення без права на помилку. Такими якостями й володіла жінка!

Коли на рідне місто Олени почали падати російські снаряди, жінка без вагань пішла до військкомату, щоб стати до війська. Втім одразу їй відмовили зі словами: “Ти потрібна в тилу!”. Сидіти осторонь Олені не дозволило сумління. Вона з гірким болем згадує 2014 рік, коли у Слов'янську зняли український прапор та повісили російський триколон. Олена ще тоді збагнула, що перед українським народом постає великий шлях – шлях до національної ідентичності!

Опанувавши себе, Олена почала волонтерити та всіма можливими способами допомагати українському війську. Зокрема, жінка долучилась до волонтерського хабу, який створили небайдужі жителі Слов'янська.

Весь цей час Олена Манішевська не полишала надії потрапити у ЗСУ, а саме до лав “Карпатської Січі”. Жінка знала, що її особиста

відповідальність за Україну починається з власних вчинків. У липні 2022 року, після загибелі командира батальйону “Карпатська Січ” Олега Куцина, Олені вдалося стати частиною цього батальйону. На фоні втрати лідера думки та наставника побратимів, жінка усвідомила, що війна для неї тепер не просто боротьба за свободу, а й продовження чину воїна, чия непохитна воля продовжувала жити в серцях кожного солдата!

Щоденні виклики, сувора військова дисципліна і небезпека загартували характер Олені ще більше. Хоча війна вчила її бути жорсткою, глибоко в серці вона залишається тією, хто щиро вірить, що перемога залежить від неї.

Через майже рік служби в «Карпатській Січі» Олена перейшла в 44-ту окрему механізовану бригаду, де стала інструктором з вогневої підготовки.

В першу ніч на позиціях під Барвінковим, кожен звук, кожен дотик ворожого вогню здавалося загострювали її відчуття реальності. Олена чітко зрозуміла, куди прийшла і яку місію має виконати, ще й коли російський снаряд впав за 200 метрів від неї. Доля дала їй шанс залишитись неушкодженою, втім для військовослужбовиці це стало точкою неповернення. Жінка усвідомила, що цивільне життя більше не є частиною її майбутнього.

Глибокий слід у серці залишають і втрати побратимів. Перший час у війську жінка відчувала невимовний біль в такі моменти. Нині ж Олена розуміє, що ці жертви наша Батьківщина переживає лише заради нас із вами, заради українського майбутнього в сильній та безпечній державі!